

да чакатъ кога ще ся яви благоприятенъ случай да отстранятъ гръцкѣ-тѣ партиѣ. И наистена, скоро въ Българіѣ стана голѣмъ бунтъ. Той ся случи, кога-то Петъръ ся ужени за внучкѣ-тѣ на гръцкія императоръ Маріѣ, кояко послѣ свадбѣ-тѣ самъ патріархъ-тъ нарече Иринѣ. Петровы-тѣ противници бѣхъ ядосани, защо Българска-та царска кръвь да ся съедини съ гръцкѣ-тѣ. Но бунтъ-тъ еще толкосъ по вече ся усили, когато Петъръ, уплашенъ отъ бунтовницы-тѣ, повыка на помощь гърцы-тѣ. Тогава стана страшенъ междуособенъ бой, който ся свърши съ това, чи Петъръ падви противници-тѣ си, които ся смирихъ.

Скоро обаче Ирина умрѣ и съ нейнѣ-тѣ смърть пріятелство-то на Българи тѣ съ гърцы-тѣ зе да ся умалява и отслабва. Между това и на гръцкій престолъ стѣпи другъ — Никифоръ Фока. Въ туй время Българи-тѣ пратихъ въ Цариградъ да искатъ даване-то, което имъ бѣхъ длѣжны гърцы-тѣ. Но Никифоръ нарачи да имъ даде нищо, а пакъ зашто-то го бѣше страхъ отъ Българи-тѣ, той прати посланикъ при Русскій-тъ князь Святослава и го моли да удари на Българіѣ, къту му обѣща много злато при това и ако помогни на гърцы-тѣ да завладѣтъ Българіѣ, — тѣ ще му дадѣтъ полвинѣ-тѣ на българско-то царство. Русскій-тъ князь Святославъ бѣше юнакъ челоувѣкъ, обичаше войнѣ-тѣ, при това имаше и доста славолюбіе; за това ся рѣши да си прослави оружіе-то и откъмъ другѣ-тѣ странѣ на Дунавъ, а най по вече да добіе